

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. In cælo stallato, & sub eo monstra esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

IV.

Math. 2. 9.

spici, historiarum narrant, docet experientia, oculi testantur. Nam, si quis cometas huc in aere accensos & extinctos, huc in caelo sublimiore natos, aut eò tandem promotos, ex hac classe vult eximere; si & stellam, quae Magos ad Christum natum utique prodigiosè perducens aliquid significando monstravit, atque extra naturae ordinem astrorumque vias visa est per aërem decurrere; si novam illam, quae, anno salutis nostrae 572. supra millesimum, per biennium, inter fixas stellas, in Cassiopea apparuit, stellam nullum extraordinarium naturae effectum putat fuisse, ipse potest pro monstro haberi. In caelo etiam stellae circa solis orbem visae sunt, Augusto Caesare, post mortem patris, in prima iuventa urbem intrante. Et circa solem arcus apparuit L. Opimio, & Q. Fabio Coss. Trini soles Sp. Posthumio, & Q. Minutio Coss. trinæ Lunæ Cn. Domitio & L. Annio Coss. splenduerunt. Denique, Christo moriente, quàm monstruosè sol est obscuratus? In aëre certè ipsa divina litteratura imagines eiusmodi, quales sub initium Suedici belli pugnantiùm inter se nubium, velut exercituum, conspectæ

2. Machab. 5. 2 sunt, *monstra* nominat. Ita enim loquitur: *Contigit autem, (Antiocho secundam profectionem in Ægyptum parante) per uniuersam Ierosolymorum ciuitatem videri diebus quadraginta, per aëra equites discurrentes, auratas stolas habentes, & hastis, quasi cohortes, armatos, & currus equorum per ordines digestos, & congressiones fieri comminus, & scutorum motus, & galeatorum multitudinè gladijs districtis, & telorum iactus, & armorum armorum splendore, omnisq; generis loricarum. Quapropter omnes rogabant in bonum MONSTRA conuerti.* Itaq; & in ipso caelo stella repente na-

Plin. l. 2. c. 24. scuntur, ait Plinius, & stella noua Cassiopeæ, & illa vetus stella Veneris, quàm D. Augustinus, ex libris M. Varronis refert, sub rege Ogyge, magnitudinem, figuram, & cursum mutauisse, & nuper visi satellites Iouis, & si quid aliud insoliti natura in astris, aut sub astris parit, testantur vel monstra subinde quaedam inibi, vel monstruosa emergere. Qualia non Machabæorum duntaxat liber, aut Danielis Prophetæ, qui arietem vidit multicornem, sed etiam profani scriptores referunt. Plinij hæc sunt: *Armorum crepitus, & suba sonitus auditas*

Daniel. 8. 3.
Plin. l. 2. nat.
hist. cap. 57.

celo, Cimbricis bellis, accepimus, crebrosq; & prius, & postea. Tertio verò consulatu Marij, ab Amerinis & Tutertibus spectata arma caelestia, ab ortu occasusq; inter se concurrentia, pulsiva, qua ab occasu erant. Ipsum ardere calum, minimò mirum est, & sæpius visum, maiore vi ignis nubibus correptis.

Quod si pro monstro habendum est, & igni, & aëri ascribi potest. Vti & quando cælum sanguinea specie apparuit, Philippo Græciam inuadente. Nec non ille clypeus, qui ardens ab occasu ad ortum scintillans transcurrit, solis occasu, L. Valerio, C. Mario Consulibus. Quin & scintillam è stella cadere, & augeri terra appropinquantem: ac postquam luna magnitudine facta sit, illuxisse, ceu nubilo diei: dein cum in calum se reciperet, lampadem factam, semel unquam proditur, Cn. Octavio, C. Scribonio Coss. Vidit hoc Licinius Syllanus proconsul cum comitatu suo. Imminente Romanis primo ciuili bello, ignis ex hastis subito emicuit, qui vix potuit extingui. Vidi nocturnis militum vigilijs, ait idem author, inherere pilis pro vallo fulgorem effigie ea, & antennis nauigantium, alysq; nauium partibus, ceu vocali quodam sono insistant, ut volucres sedem ex sede mutant: graues, cum solitaria venere, mergentesq; nauigia: si in carina ima deciderint, exurentes. Gemina autem salutaros, & prosperi cursu prænuncia, quarum aduentu fugari diram illam ac minacem appellatamq; Helenam, ferunt. Et ob id Polluci & Castori id numen assignant, eosq; in mari deos inuocant. Hominum quoque capita, vespertinis horis, magno presagio, circumfulgent. Omnia incerta ratione, & in natura maiestate abdita. Hæc ille. Tametsi & Theologi, & Philosophi multa è naturæ maiestate eruerint, quæ non semper sunt censenda propriè monstra, quia à recta consuetaque secundum speciem dispositione non deuiarunt. Hominum non capita solum, verum etiam reliqua membra, nocturnis, præsertim frigidioribus horis, fulgorem; ac veluti scintillantes stricturas iaculari, cum diloricantur, sæpius experti sumus, exhalationibus calidis tunc exilientibus, & per antiperistasin, frigoris, se se accendentibus, quæ interdum collectæ conclusæque latuerunt. Quo pacto fortasse Seruio Tullio adhuc puero dormienti flammam circa caput emicuisse domestici oculi anno-

V:

Idem lib. 2.
c. 34. & seq.

Ibid. c. 37.

li anno.